

NUMMER 14

COLUMN

Veel vaders moeten het gevoel met mij delen, denk ik. Je trapt een balletje op het groene gras en denkt, neen weet wel zeker, die zoon van mij kan er wat van. En hebt u dan ook, dat u denkt, hij is in zijn bewegingen verduveld net een kleine Zenden? Zo van, talenten, ze hoeven niet meer geboren te worden, we hebben ze al! Wel is mijn zoon een jongen die het liefst z'n eigen spelregels bedenkt. Altijd leg ik het in logica bij hem af. Als ik niet oppas, sta ik ergens doelloos als een paal op een retourbal te wachten, omdat hij wil dat ik keeper ben. Trekken we samen een sprintje, dan moet ik bij de jacht op de bal bijna om zijn toestemming vragen. Louca is pas vier.

Toch maakt hij het mij makkelijk. Louca vindt voetbal gewoon leuk en dus pak je op een dag de telefoon en belt naar een club. Een inschrijfformulier wordt ons deel. Weken later komt de langverwachte bevestiging van FC Jekerdal. Dus openen we vol verwachting samen de envelop en wat blijkt...het elftal heeft maar zes spelers! De rest moet kennelijk (toch) nog geboren worden.

Is dat nog niet het ergst van al. De ploeg heeft ook geen trainer!

Intussen verstrijken 'kostbare' maanden, waarin Louca niet aan spelen toekomt.

Dan ineens gaat het snel. De ploeg lijkt naar zeggen rond, maar enige bevestiging hebben we zelf nog niet gekregen. Ik besluit opnieuw telefonisch te informeren. De manager in mij komt voorgoed los. En de voetbalgoden blijken ons goedgezind, want de avond van de eerste training is een dag later al aangebroken.

Tegen ieder die het horen wil, vertel ik: 'Mijn zoon gaat voor het eerst naar de training'. Daarbij glunder ik, zo voel ik, van oor tot oor.

De weg van mijn werk terug naar huis is bezaaid met bloesem, en feestverlichting flankiert de E 313. Serotonine en andere prettige stoffen scheiden zich af in mijn hersenen. Want, vanavond is Louca's eerste dag van de rest van zijn voetballeven!

Ik bereik de woonst. Hij wacht me op in vol ornaat en met springende bewegingen, duidelijk met trekken van

een warming-up. Ik bewonder de nieuwe voetbal-schoenen welke mijn vrouw nog gauw voor hem kocht.

De tas wordt ingeladen en de euforie neemt voorgoed bezit van me. De drie kilometer naar het trainingsveld lijken slechts honderd meter. En eenmaal aangekomen, zwaaien we parmantig de deuren van de voituur open. Ik baan me een weg tussen toegesnelde persfotografen en een cameraman van TV-8. Ook mijn zoon lijkt in de ban. Hij krast dat het een lieve lust is met zijn noppen over de verharde oprit naar het veld. Daartussendoor hoor je klakken.

Wéten, doen we verder niets. Geen trainersnaam, geen veld. En dus vraag ik ze aan iedereen die ik tegenkom. Kapsones, zeker zo vroeg in de carrière, zullen wij niet hebben, waardoor ik te veel handen geef aan mij onbekende mensen.

Eenmaal met het groen onder onze voeten merken we dat geen enkele van de 150 voetballers niet ergens tegen een balletje trapt. Wat is er fout gegaan? De verlosser is de nummer-zeven-in-rij aan wie ik het vraag: 'Het team van de Bambino's speelt vanavond uit (en er was toch gesteld dat er vanavond training was?) en daarom zou hij natuurlijk wel mee kunnen trainen met de groep van zesjarigen. Die zijn daarachter aan de 'geng'. We proberen in te sluizen en nemen de eerste horde makkelijk: het ons voorstellen aan de trainer. Iedereen kent ons nu. Het moment suprême lijkt aangebroken. Nog even houdt hij zich vast aan mijn regenjack en dan mag ie zijn eerste bal op goal schieten.

Na een half uur onbeweeglijkheid staan we nog steeds op diezelfde grassprietten, een bal heeft hij niet geschooten want mijn nummer 14 bleef zich vasthouden aan mijn jas. Een dag later heb ik mijn collega's ontweken, leek de autoweg naar mijn werk geplaveid met kinderkopjes. In de verte hoor ik hem hier thuis balletje trappen tegen de keukendeur. Opnieuw heeft zijn schot een afklonk die mij betovert. Tja, wat de Nederlandse velden betreft, die zullen het voorlopig, na Boudewijn en vdH, nog even zonder mijn zoon moeten stellen. Wie zich daar allerm minst om bekommert, en zo hoort het ook, is Louca, mijn ingebeelde nummer 14.